

El 'mercadillo' electoral

Demà passat, divendres 00.00 hores, s'estrena la campanya electoral al Parlament català. Allò del mercat els "Encants" (o el lleidatà 'mercadillo' vora el camp de fúmbol) polític: promeses electorals amb 15 dies de data de caducitat com els iogurts. A les campanyes els passa el que a les comèdies anys 50: s'han fet més velles que l'anar a peu ara que naveguem internet. Segons apunten les enquestes (pitonisses a sou de qui les manté), la marxanta CiU (Convergència i Unió?) té tots els números de la rifa. Entre esgarips, obrint-se de cames a l'amant europeu, la maltractada pubilla Catalunya vol divorciar-se del castís

Madrid. Culebró decimonònic. He entrat en el menú electoral d'en Mas, al·lucinat capità Achab perseguint Moby Dicks de Pastorets, i no me l'acabo. És el 'plan Pond's, belleza en siete días': 1) Assolirem una taxa d'ocupació laboral del 75% per a les persones de 20-64 anys; 2) Augmentarem un 25% el consum cultural; i en el 5% eixamplarem l'esperança de vida de catalanes i catalanets. Però, ¿fem nú-

meros? Si avui dia els anys de vida de la dona són 84'82 i els de l'home 78'87, gràcies al Pla Mas abastarem els 89'06 i 82'81 anys, respectivament. ¿Amb qualitat de vida? Em venen, però, a la memòria els advertiments de Will Shakespeare a 'Timó d'Atenes' (acte V, escena 1): 'Prometre sempre resulta de bon to: manté l'esperança amb

'A les campanyes els passa el que a les comèdies anys 50: s'han fet més velles que l'anar a peu'

els ulls oberts, mentre que una hàbil promesa executada no deixa emoció. Executar les promeses és fer testament. Mai no deixa ningú satisfet'. Aquests sopars de duro Mas&Duran, parella còmica desavinguda, ens farien el rotet qual nadó satisfet si no fos per allò nostrat que avisa: 'Music pagat fa mal so'. Si s'ha arribat fins aquí, ¿votar és rebaixar el(s) nivell(s) intel·lectual(s)? Teatre.